

The Holy See

VIAGGIO APOSTOLICO IN POLONIA

ATTO DI DEVOZIONE AL SACRO CUORE DI GESÙ

PREGHIERA DI GIOVANNI PAOLO II

Cattedrale di Płock - Venerdì, 7 giugno 1991

Serce Jezusa, Królu i zjednoczenie serc wszystkich!

1. Podczas czerwcowego nabożeństwa biskup i pasterz Kościoła płockiego przekazał mi dokumenty Synodu waszej diecezji. Synod ten - podobnie jak tyle innych synodów diecezji i prowincji kościelnych na całym świecie - jest jednym z tych "żywych kamieni" (1 Petr. 2, 5), poprzez które Kościół powszechny w każdym z partykularnych i lokalnych Kościołów podejmuje wielkie dzieło *realizacji Soboru Watykańskiego II*.

Sobór - jak wiemy - odbywał się w tym czasie, gdy Kościół w Polsce przygotowywał się do Tysiąclecia Chrztu. W Soborze staraliśmy się uczestniczyć nie tylko przez czynną obecność biskupów polskich w Rzymie, ale także wspierając jego prace modlitwą i ofiarą (dobrze pamiętam jasnogórskie czuwania soborowe). Od czasu, kiedy Sobór zakończył swe obrady (8 grudnia 1965 r.), rozpoczął się *okres asymilacji i wprowadzania w życie jego magisterium i jego pastoralnej orientacji*. Pracę tę podejmują poszczególne Kościoły przede wszystkim na Synodach. Pracę tę podjął również wasz Kościół płocki na swoim Synodzie, którego owocem są oddane w moje ręce tu, przed ołtarzem, dokumenty: odzwierciedlenie *magisterium soborowego* oraz jego *pastoralnych orientacji* wedle warunków i potrzeb waszej diecezji.

Dziękujemy Boskiemu Sercu Jezusa za tę pracę wspólnoty ludu Bożego na Mazowszu, zwracając się do Niego z tym wezwaniem: Królu i zjednoczenie serc wszystkich, przyjmij nasz wkład w budowanie Ciała Twojego, Kościoła w *perspektywie trzeciego tysiąclecia chrześcijaństwa*.

2. Serce Jezusa, Królu i zjednoczenie serc wszystkich.

“*Kościół* - wedle słów Soboru - jest w Chrystusie niejako sakramentem, czyli *znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem* i jedności całego rodzaju ludzkiego” (*Lumen Gentium*, 1). W dalszym ciągu nauka Soboru uwydatnia charakter Kościoła jako “komunii” międzyludzkiej, która jest szczególnym odzwierciedleniem komunii trynitarniej w Bogu: Ojcu, Synu i Duchu Świętym (*Ibid.* 4).

W mocy tej komunii Boże Serce Odkupiciela świata jest niewyczerpalnym źródłem zjednoczenia serc wszystkich. Kościół - w tym także wasz *Kościół płocki* - pragnie być i urzeczywistniać się tu, nad Wisłą, jako sakrament i sługa tego zjednoczenia. Wszystkie postanowienia i zalecenia synodalne do tego ostatecznie zmierzają. Wszystkie one - tak jak cały Kościół - “czerpią z pełni Chrystusowego Serca”, *czerpią ze “skarbów mądrości i umiejętności”*, które mieszkają w Boskim Sercu Odkupiciela - aby służyć “zjednoczeniu serc” ludzkich.

3. Na przestrzeni dziewięciu wieków swego istnienia Kościół płocki wielokrotnie zbierał się na synodach, które - jak sam grecki wyraz wskazuje - miały ukazywać mu “*wspólną drogę*” *myślenia i postępowania, wiary i życia*. W obecnym stuleciu szczególne znaczenie miały synody odbyte w czasie długiej pasterskiej posługi abpa Antoniego Juliana Nowowiejskiego, którego pięćdziesiąta rocznica śmierci męczeńskiej w obozie w Działdowie przypada w najbliższych dniach. *Synody tamte służyły umocnieniu Kościoła i społeczeństwa katolickiego* w okresie po odzyskaniu niepodległości, a zarazem niejako w perspektywie nowej dziejowej próby, którą stała się II wojna światowa.

Synod obecny podejmuje wyzwanie nowych czasów. Jest bardziej niż synody dawniejsze dziełem wspólnym całego ludu Bożego. Potwierdzając ważność dawnych zasad życia kościelnego, równocześnie otwiera się w stronę nowych zadań. Pogłębia świadomość Kościoła w jego wewnętrznej Bosko-ludzkiej konstytucji, a równocześnie otwiera ten Kościół w jego posłannictwie ku światu. Na początku Soboru Ojcowie zgromadzeni w Bazylice św. Piotra postawili pytanie (podobne do tego, jakie kiedyś stawiano nad Jordanem Janowi Chrzcicielowi): “*Kościele, co mówisz sam o sobie?*” (*Io.* 1, 22). W czasie Synodu analogiczne pytanie stawialiście sobie tutaj, w Płocku nad Wisłą: “co mówisz sam o sobie”? Kim jesteś? Kim powinieneś być? Jak możesz stawać się takim, jakim być powinieneś, aby odpowiedzieć “znakom czasu” (*Matth.* 16, 3), aby odpowiedzieć oczekiwaniom i wymogom twej własnej społeczności, a pośrednio całego narodu, wchodzącego w nowy okres swych dziejów? *Quid dicis de te ipso?*

Jak masz się stawać sługą tego “zjednoczenia serc wszystkich” w Boskim Sercu Odkupiciela?

4. Jako Biskup rzymski, następca apostoła Piotra, pragnę wam podziękować za ten *wkład do wspólnego skarbcza Kościoła powszechnego*. Jest on tym bardziej wymowny, że w obecnym okresie droga synodalna wydaje się szczególnie wskazana i celowa. Świadczy o tym również

Synod plenarny Kościoła w Polsce, który jutro ma być uroczyście rozpoczęty w Warszawie. Świadczą o tym synody całych kontynentów, jak *Synod afrykański* - a także *Synod europejski*. Ten ostatni został zapowiedziany w Welehradzie na Morawach, mieście związanym z misją świętych Cyryla i Metodego, którzy są apostołami Słowian - prace tego Synodu już są w toku. Świadczą też w sposób szczególny *Synody Biskupów* reprezentujących wszystkie Episkopaty Kościoła katolickiego na całym świecie, które podjęły już szereg zadań szczególnie ważnych dla okresu posoborowego u progu r. 2000 po narodzeniu Chrystusa.

Chrystus, On jest dla wszystkich "drogą i prawdą, i życiem" (Io. 14, 6).

Jemu też - Sercu, które jest źródłem i zjednoczeniem serc wszystkich - polecam prastary Kościół płocki na jego drogach ku nowym czasom i nowym zadaniom. *Polecam was wszystkich i dzieło synodalne waszego Kościoła Chrystusowi - Odkupicielowi świata - przez Serce Jego Matki, która jest Matką Kościoła. Niech wszyscy święci patronowie tej ziemi - w szczególności młodzieńczy Stanisław z Rostkowa - wypraszają dla współczesnych i przyszłych pokoleń, aby Chrystus pozostawał zawsze "drogą i prawdą, i życiem" dla wszystkich.*